

Spoštovani,

Nedvomno je, da brez poznavanja naše polpretekle zgodovine ali zanikanje le-te ne moremo graditi naše prihodnosti.

Kamen v mozaiku pretekle zgodovine je tudi migracija naših žena, mater in deklet v obljubljeno deželo Aleksandrijo.

Ko izrečemo besedo »aleksandrinke« je to le pojem, kajti zavedati se moramo, da so to bile in ostale zavedne Slovenke, matere in dekleta, iz katerih veje na tisoče zgodb, ki jih je pisalo življenje v tujini.

Med tisočnimi zgodbami ju tudi bridka zgodba mladega dekleta, ki se je odločilo za usoden korak, saj je bila njena mati vdova in tako ostala s štirimi otroci v revščini in lakoti. Toda mati se je zbala za usodo njene hčerke in se odločila, da se ji pridruži. Mukotrpno potovanje ju je končno pripeljalo do obljubljene dežele Aleksandrije.

Velik življenjski preobrat ju je zaznamoval, kajti domotožje je odigralo premočna čustva in željo po vrnitvi v svoj rojstni kraj, kjer so ju pogrešali trije sinovi in bratje. Počasi so se vendarle vključevale v tamkajšnje življenje, vsaj lakote niso več poznale. Tudi domov so pošiljale del zaslužka, nekaj pa so ga hranile za načrtovano vrnitev. Mati in hčerka sta zaradi delovnih pogojev sicer živeli ločeno, vendar v istem kraju. Pogosto sta se videvali in preživljali proste dneve skupaj. Nekega dne, ko je hčerka pospremila mater na avtobus ji je predlagala naj se ji pridruži, saj sta imeli naslednji dela prost dan. Toda hčerka se ni odločila. Mater je prisrčno pozdravila, na žalost zadnji

krat. Naslednji dan so hčerko poklicale uradne oblasti in ji sporočili, da je njena mama tragično umrla.

Rečeno je bilo, da je mamo ob prižiganju petrolejke zajel ogenj, iz katerega se ni rešila. Nekateri so podvomili v nesrečo in so raziskovali v smeri naklepnega umora, saj je mati hranila zajetno količino denarja, ki ga je nameravala nesti v banko. Toda denar je iz porcelanaste posode izginil. Raziskave, dvomljive namreč, niso pokazale dovolj dokazov za umor iz koristoljubja.

Tako je ostala sama v tuji deželi, brez opore in v globoki žalosti. Še danes si ne more odpustiti, da ni sprejela povabila in odšla z materjo. V srcu nosi bolečino, preganja jo misel, da bi materi morda lahko rešila življenje.

Ja, prav ste slišali, še vedno nosi bolečino. Še živi med nami in letos je praznovala svoj 100. rojstni dan, moja nona, Dora Čotar Arčon, prva povojna matičarka v Renčah, na katero smo vsi tako ponosni.

Spoštovani,

Pravljica se lahko rodi tudi iz trpljenja in bridkosti. Zato velja prisluhniti pravljici izpod peresa gospe Darinke Kozinc, pravljici, ki so jo navdihnile mnoge zgodbe naših aleksandrink. Naj ji prisluhnejo tudi naši otroci, naj jo sprejmejo in nosijo skozi življenje. Da ne bi pozabili bolečine in usode Aleksandrink.

Matej Arčon